

JAMIE JO WRIGHT

DE KAMER MET DE GESLOTEN DEUR

In haar oma's huis ontdekt een vrouw een poppenhuis
waarin een oude, onopgeloste moordzaak is nagebootst.
Is het te laat voor waarheid?

Imogene Grayson

MILL CREEK, WISCONSIN
JULI 1946

Ze had best wat meer aandacht aan haar vroegere buurjongen Oliver Schneider kunnen schenken, toen ze hem in de vroege ochtend op straat tegenkwam. Zij, wandelend in een straf ik-kom-te-laat-tempo en hij, slenterend over het laantje, zijn handen diep weggestoken in zijn zakken en de banden van zijn tuinbroek bungelend over zijn magere, maar sterke schouders. Ze waren tenslotte samen opgegroeid – zij het meer als kennissen dan als vrienden – en Oliver zei zelden iets wat niet de moeite waard was om naar te luisteren. Maar terwijl Imogene stil was blijven staan om hem een beleefd goedmorgen te wensen, had ze zijn woorden niet tot zich door laten dringen, iets wat ze achteraf gezien misschien wel had moeten doen.

Oliver schonk haar een bedeesd glimlachje – de glimlach waaraan iedereen in Mill Creek inmiddels gewend was geraakt sinds hij uit het buitenland was teruggekeerd. Een droevig lachje, alsof er voor hem eigenlijk niets te lachen viel.

‘Morgenrood,’ citeerde hij, ‘water in de sloot. Avondrood, mooi weer aan boord.’

Oliver perste zijn lippen op elkaar en trok een wenkbrauw op, alsof hij zich in stilte verontschuldigde voor de opkomende storm. Hij was een jonge soldaat, die de Stille Oceaan was overgestoken. Hij had de oorlog aan den lijve ondervonden. Hij wist uit ervaring in hoeverre het gezegde klopte.

Imogene had beter moeten luisteren. Maar in plaats daarvan wierp ze hem een brutaal glimlachje toe en tuitte haar volle lippen. 'Ach, Ollie. Niets is roder dan mijn lippen, dat weet je. Een kus met de smaak van appels en kersen, als je zou willen proeven. Ik ben nog nooit in zo'n vroeg stadium al voor iets gewaarschuwd!'

Ze tuurde naar de lucht. De ochtendlucht was dieprood, vermengd met oranje. Een dun lijntje roze wolkjes gloeide aan de hemel. De rode schuur van de Schneiders stak als een prachtige, karmozijnrode talisman boven de kniehoge maïs uit.

Rood was de kleur van schoonheid. Van vreugde. Van de verwachting en de opwinding bijna thuis te zijn.

Ze had beter naar Oliver Schneider moeten luisteren toen ze die ochtend onderweg was naar haar werk. Maar dat had ze niet gedaan. De dag was zonder bijzonderheden aan haar voorbijgetrokken. Na haar werk ging ze weer naar huis voor het avondeten, voor een perfecte, stille avond op de veranda met een goed boek, terwijl de koeien loeiden en de kat op het erf scharrelde.

Maar in plaats daarvan was haar dag geëindigd met het aanbreken van een nieuwe oorlog. Een persoonlijkere oorlog. Dit keer had de oorlog ervoor gekozen om haar thuis op te wachten. Thuis, een plek die veilig, heilig en onkreukbaar zou moeten zijn.

De mensen dromden om haar heen. Ze zag weinig meer dan wat vage vormen toen ze hun wankelend voorbijliep. Haar ademhaling was oppervlakkig, maar klonk in haar oren toch als een holle echo die het rumoer aan stemmen om haar heen overstemde. Ze baande zich een weg door de voordeur, naar de veranda. De ijzeren voetenveger bij de mat trok haar aandacht. Hij had de vorm van een krekkel. De haren van de borstels waren bruin van de modder. Hazel was dol op de krekkel. 'Onbemind, maar wel erg handig,' noemde ze hem.

Imogene sprong het verandatrapje af. Ze plantte haar voet in de tuin, haar jurk met zijn zwierige strik op de rug danste om haar kuit. Ze boog haar hoofd en staarde naar haar handen. Ze

hield haar handpalmen naar de hemel gericht en haar vingers gekruld, alsof ze de lucht in haar kommetje wilde gieten.

‘Morgenrood...’

Imogene staaarde naar haar handen.

‘Water in de sloot...’

Er was storm op komst. Het stormde al. De scharlakenrode kleur had zich aan Imogenes huid vastgezogen, waardoor de kleur rood voor eens en voor altijd een nieuwe betekenis kreeg.

Het was Hazels bloed.

Het bloed van haar zusje.

Ja. Ja, ze had die ochtend beter naar de afgepeigerde soldaat moeten luisteren. Hij wist wat rood betekende. En nu wist Imogene het ook.

Het was de kleur van de dood.

2

Aggie Dunkirk

MILL CREEK, WISCONSIN
HEDEN

Het was op zijn minst ironisch dat ze weer boven een open graf stond, exact twee jaar na de dag waarop het graf van haar moeder Aggie had gewenkt om zich bij haar te voegen. Dat gapende gat in de grond dat hongerig de laatste fysieke resten had opgeslokt van de vrouw die Aggie Dunkirk had geleerd om moedig te zijn, om dapper te zijn – om elke uitdaging diep in de ogen te kijken en steeds te blijven bidden om kracht. Maar op de dag dat haar moeder begraven werd, had niets van dat alles echt geholpen.

Zelfs de regen was een mes dat aan twee kanten sneed. Op een herfstige dag als vandaag kon regen troostrijk en knus zijn, maar regen was ook een voorteken voor alles wat verwoestend was. Onweer. Een orkaan. Of, zoals bij deze begraafplaats het geval was, een overstroming.

‘Dit is wat ik ook wel de Schuifpuzzel noem.’ De gebogen schouders van meneer Richardson, warm bedekt met een wollen trui, schoten een beetje omhoog toen hij Aggies poging om haar lachen in te houden opmerkte. Zijn hand zwaaide over het uitgestrekte land. ‘Nou? Vroeger, toen deze mensen nog ademden, was de schuifpuzzel zo ongeveer het ingewikkeldste waarmee ze in hun leven te maken kregen. En ik durf wel te zeggen dat dat vandaag eigenlijk niet anders is.’

Nee. Nee, dat klopte inderdaad. Aggie verplaatste haar voeten in het drassige gras en voor de zoveelste keer verfoeide ze haar keuze om rode hakken aan te trekken, die nu steeds dieper en

dieper in het grasperk zonken. De bruine loafer van meneer Richardson landde net voor een omgevallen grafsteen die half uit de modder stak. Hij schopte er met de punt van zijn schoen tegenaan. Respectvol. Voorzichtig. Maar ook met een zekere mate van gelatenheid. ‘Voordat de regen kwam, hebben we geprobeerd de percelen in deze sectie in kaart te brengen. Maar na die overstroming van twee weken geleden staan de meeste graven onder water. Wie had ooit kunnen weten dat dit een overstromingsgebied is? En dan al die huizen waarvan de kelders blank staan? Niemand met een overstromingsverzekering. Ze noemen het hier ook wel de honderdjarige vloed.’

Aggie trok haar hak uit het gras en probeerde haar evenwicht te bewaren. Door haar strakke kokerrok kon ze haar benen maar beperkt bewegen. Haar op maat gemaakte rode jas was misschien wel het enige lichtpuntje in deze victoriaanse sectie van de Mill Creek-begraafplaats. Ze slaakte een zucht. Ze verafschuwde begraafplaatsen. Ze verafschuwde de dood. Ze verafschuwde de somberheid en kleurloosheid die zich altijd op plaatsen als deze vestigde. En toch stond ze hier.

Als drenkeling – en nee, dat was geen woordspeling – in haar eigen carrière, en met omstandigheden die haar terugduwden naar de plek die ze jarenlang angstvallig vermeden had. De geboorteplaats van haar grootmoeder. Mumsie, met haar eigen gekke, kleine midwesterse eigenaardigheden, haar bekrompen taalgebruik en haar excentrieke gewoontes.

‘Dus, lijkt het je wat?’ Meneer Richardson draaide zich om. De grond waarop hij stond was verzadigd van het vocht en er borrelden bruine luchtballen bij zijn hakken omhoog.

Aggie probeerde niet te grimassen. Ze wilde hem niet het idee geven dat ze zich te goed voelde voor de Mill Creek-begraafplaats. Maar, o, dat voelde ze zich wel. Dat voelde ze zich echt, echt wel!

‘Ik hou altijd wel van een uitdaging.’ Aggie gaf hem een kort knikje en gooide haar lange, kaarsrecht afgeknipte zwarte haar over haar schouder. Ja, een uitdaging. Zoals het verkopen van een peperduur huis in Lincoln Park in Chicago. Grappig genoeg was

Lincoln Park oorspronkelijk een begraafplaats voor pokken- en cholerapatiënten geweest, die niet aan de klauwen van de dood hadden weten te ontsnappen. Maar Lincoln Park had ook de dood van haar vastgoedcarrière betekend, omdat ze niet gecontroleerd had of de trainees die ze begeleidde hun werkvergunningen wel up-to-date hielden. Ontslagen worden voor iets wat *zij* had gedaan, daar kon ze nog wel mee leven. Maar de laan uitgestuurd worden om iets wat de mensen onder haar *niet* hadden gedaan... Tja, dat was een van de valkuilen van leiderschap. Uiteindelijk was het toch haar eigen schuld.

‘Goed,’ deed meneer Richardson haar met zijn korte knikje en raspende stem opschrikken uit haar gedachten. Zijn arm zwierde over de modderige aarde, de omgevallen grafstenen en de percelen waar al het zand was weggespoeld en hij gebaarde naar de oude, houten omhulsels en randen van doodskisten, die overblijfselen bevatten van mensen die nog voor het aanbreken van de twintigste eeuw waren overleden.

‘En wat is dan mijn officiële functieomschrijving?’ wilde Aggie weten.

Ze was hier gekomen voordat ze Mumsie zou bezoeken. Voordat ze oog in oog zou komen te staan met de tweeënnegentig jaar oude tijgerin in haar stoffige, ouderwetse huis. Ze wilde eerst een baan veiligstellen. Salaris. Dat was haar eerste prioriteit. Maar een baan vinden in Mill Creek was bijna net zo onmogelijk als boodschappen doen in een afvalcontainer. Het was of dit of serveerster-tje spelen.

‘Secretaresse van de begraafplaats,’ baste meneer Richardson. Zijn rimpelige wangen trokken samen tot een voorzichtige glimlach en hij keek er veelbetekenend bij. ‘We doen hier niet aan al die hoogdravende titels. Je bent gewoon secretaresse. We hebben in de westhoek van de begraafplaats een klein kantoor waar je kan werken. We hebben net een wiferverbinding aangesloten.’

Aggie wist er een klein glimlachje uit te persen.

Meneer Richardson wees naar de asfaltweg die over de begraafplaats kronkelde. ‘Laten we teruggaan. Het heeft geen zin om nog

langer rond te hangen bij de Schuifpuzzel. Die doden hier gaan toch nergens heen, althans, niet vandaag. En lieve help, het wordt nog een hele klus om uit te vinden wie nou eigenlijk wie is en wat wat. We zullen ervoor zorgen dat je de akten en oude kaarten tot je beschikking krijgt. En je gaat samenwerken met een archeoloog. Hij kan je helpen om het allemaal uit te zoeken.’

‘Archeoloog?’

Als ze letterlijk doodskisten zouden opgraven en verfkwasten zouden gebruiken om te achterhalen wie de bewoners van de percelen waren, zou Aggie die baan als serveerster toch moeten heroverwegen.

‘Jep. Een van de bestuursleden van de begraafplaats kwam met het doldwaze idee dat we een archeoloog nodig hebben, vanwege de *expertise*.’ Met de manier waarop hij het woord uitsprak, wekte meneer Richardson de indruk dat hij zelf dacht dat een archeoloog minder over dode mensen wist dan hij.

‘Aha,’ was Aggies enige reactie. Ze kon maar beter niet te veel zeggen. Haar voeten kwamen in aanraking met de verharde weg en ze keek even naar beneden. Overal modder. Aggie kneep haar ogen stijf dicht om weer even tot zichzelf te komen. Had ze echt haar lucratieve carrière verruild voor dit – het identificeren en ompspitten van graven? Je zou kunnen zeggen dat ze daar niet bepaald de competenties voor had, mocht het al iemand interesseren. Maar ja, was dat niet een indicatie van haar hele leven?

Geen enkele levende ziel kon het echt iets schelen waar Aggie goed in was.

Daar was ze inmiddels al wel aan gewend.

Nu haar moeder niet meer leefde.

Ze moest meer moed verzamelen dan ze in zich had om op de voordeur van haar grootmoeder te kloppen. Het was al acht jaar geleden. De laatste keer dat ze Mumsie had gezien was Aggie nog een heerlijk onschuldige vierentwintigjarige geweest. Net twee

jaar klaar met haar studie bedrijfskunde, met beide voeten stevig verankerd in een gerenommeerd vastgoedbedrijf en klaar om de wereld van residentiële en misschien uiteindelijk zelfs commerciële verkoop te veroveren. Een wereld die toen nog volledig binnen haar bereik leek. Totdat Mumsie haar dromen zodanig bekritiseerde dat Aggie aan zichzelf begon te twijfelen. Afstand nemen was haar redding geweest, maar het had niet lang geduurd voor die afstand was veranderd in een permanente scheiding.

Ze begreep wel waarom mensen uit elkaar gingen. Waarom ze negatieve geluiden uit hun leven banden. Toegegeven, een grootmoeder was iets anders dan een huwelijkspartner, maar kom op. Het argument bleef hetzelfde. Terugkeren bij haar oma betekende terugkeren naar die oude, vertrouwde, negatieve invloeden waardoor ze zich steeds zo minderwaardig ging voelen. Onbelangrijk. Nee. Dom. Nog meer dan dat. Terugkeren bij oma was als terugkeren bij een vroegere ex, aan wie je op de een of andere manier toch nog gebonden was. Het was ongemakkelijk, ongewenst, maar toch voelde je je er op een bepaalde manier toe verplicht.

Aggie stak haar hand uit, klaar om op de groene voordeur te kloppen. Ze keek omhoog naar het driehoekige dak van het portiek. Een kleine, beschutte plek, die in het niet viel bij het twee verdiepingen tellende victoriaanse huis met al zijn gevels en pilaren. Voor haar lag een toekomst als grafdelver en babysitter van haar oma. Ze had er alles, echt alles voor over om nog één keer met mam te kunnen praten.

Mumsie heeft me een brief gestuurd, mam. Ze zei dat ze haar heup heeft gebroken en hulp nodig heeft. Ik wil helemaal niet. Ik heb geprobeerd papa te bellen, maar hij zit in Duitsland met brunette-echtgenote nummer vier. Maar ik weet wel wat hij zou zeggen. Mumsie is immers niet zijn moeder.

Aggie kon zich de reactie van haar moeder levendig voorstellen. Liefdevol. Kalm. Stabiel.

Ze bijt niet, Aggie. Ze hapt alleen. Hou van haar. Dat heb ik ook altijd gedaan.

Dat had mam inderdaad gedaan. Ze hield van Mumsie met

alles wat ze in zich had. Aggie mocht dan acht kalenderjaren van haar grootmoeder gescheiden zijn geweest, haar moeder was dat niet. Niet toen ze gediagnosticeerd werd met borstkanker. Niet toen ze zoveel bestralingen en chemotherapie had ondergaan dat het een wonder was als ze Mumsie nog een keer in levenden lijve zou kunnen zien, laat staan dat ze over een maand nog zou leven. En die maand had ze niet gehaald. Ze was gestorven en had Aggie zielsalleen achtergelaten, met een hart dat in wel duizend stukjes gebroken was, maar nergens plek om die stukjes op te bergen, zodat ze ze op een dag weer aan elkaar kon lijmen.

Een afwezige vader. Een dode moeder. Een arrogante grootmoeder.

Haar stamboom was om te huilen – al was dat Aggie nog niet gelukt. Ze had nog niet één traan gelaten. Nooit.

Aggie roffelde stevig met haar knokkels op de deur.

‘Er is ook een deurbel, hoor.’

De stem achter Aggie kraakte van ouderdom en Aggie draaide zich vliegensvlug om op haar modderige hakken. Mumsies kleine, kromme lijfje kwam tevoorschijn om de hoek van het oude huis. Aan de achterpoten van haar looprek waren tennisballen bevestigd, zodat Mumsie het rek een beetje moest optillen om het door het gras te manoeuvreren. Haar keurig geperste broek met elastieken taille was marineblauw en haar gebloemde blouse accentueerde het levendige groen van haar ogen.

‘Niet gezien,’ antwoordde Aggie zwakjes. Wat een manier om na acht jaar je grootmoeder te begroeten! Toch kreeg ze de bittere smaak die ze in haar mond proefde niet weggeslikt toen ze ontdekte dat de heup van haar oma helemaal niet gebroken was. De noodzaak om Mumsie te helpen was blijkbaar een ‘onwaarheid’, zoals Mumsie het zelf zou hebben genoemd.

Mumsies gezicht was poederzacht, met rimpels in haar blozende wangen en jukbeenderen die verwezen naar haar vroegere schoonheid. Haar grijze gepermanente krullen dansten op haar voorhoofd. Ze was een tot in de puntjes verzorgde tweeënnegentigjarige en dat wist Mumsie.

De bejaarde vrouw tikte tegen de bril die aan een gouden ketting om haar nek hing. ‘Ik heb gemerkt dat een bril erg handig is om dingen als deurbellen op te merken,’ grapte ze en ze priemde haar vinger in de richting van de bel die Aggie niet had gezien. ‘Laat ook maar. Het werd ook wel tijd dat je zou komen. Kom binnen.’

Mumsie schuifelde Aggie voorbij, die snel een stap opzij deed om het looprek hijsende kunstobject dat Mumsie heette te laten passeren. Verbijsterd keek ze toe hoe Mumsie haar hand uitstak om de voordeur te openen en vervolgens een blik over haar schouder wierp naar Aggie, waarna ze parmantig naar binnen liep.

‘Je hebt jezelf te veel laten gaan, Agnes. Daar moeten we iets aan doen.’

Welkom thuis, verzuchtte Aggie in gedachten. Maar op dat moment hoorde ze haar moeders stem diep in haar ziel.

Je bent thuis, lieverd. Zij is de enige die je nog hebt.

Het waren niet de woorden die Aggie wilde horen, laat staan dat ze wilde toegeven dat Mumsie en zij nu echt tot elkaar veroordeeld waren. Ze hadden niets gemeen. Niets. Behalve dan een volledig uitgestorven familie, een weggelopen vader en schoonzoon en een manier om elkaar met een afkeuring te bekijken die bevestigde dat de ander gewogen en te licht bevonden was.

Aggie trok de deur achter zich dicht en volgde haar oma de slecht verlichte gang door naar een voorkamer waarin een fauteuil, een televisie en een bijzettafeltje stonden. Het tafeltje was volgepropt met een doos tissues, een paar nagelschaartjes, een flesje wijnrode nagellak en een afstandsbediening.

Ze snoof. Het rook hier muf. De antieke architectuur van het huis ging verloren onder de gemoderniseerde elementen van Mumsies ratjetoe woonkamer. Langs de muren van de kamer was een sierlijke walnoten houten lambrisering getimmerd. Aggie stak haar hand uit, streefde het hout en herinnerde zich hoe mooi ze dit oude huis altijd had gevonden. Hoe stoffig en onverzorgd ook, met een beetje liefde kon deze plek worden omgetoverd tot

een charmante bed & breakfast. Of worden verkocht aan huiseigenaren die de klassieke schoonheid wel waardeerden.

Maar nu? Aggie vestigde haar aandacht weer op Mumsie, die zich in de fauteuil liet zakken. Nu was het huis gewoon een verlengstuk van een oude vrouw die wachtte tot de klok zou stoppen met tikken. Tot de tijd zou stilstaan. En tot die tijd zou Mumsie de indruk wekken dat zowel het huis als Aggie haar volledig koud lieten.

‘Ik was onkruid aan het wieden in de achtertuin.’ Mumsie zonk weg in haar stoel en pakte een tissue om haar neus af te vegen. Toen ze daarmee klaar was, stopte ze het zakdoekje weg in haar mouw. Ze keek Aggie nieuwsgierig aan. ‘Nou? Blijf je daar de rest van de dag staan?’

Aggie hield een zucht binnen. Ze trok de zoom van haar rode jas recht, al was het maar om iets te doen te hebben. Ze deed een stap opzij en zakte naast Mumsie neer in een antieke leunstoel met een versleten fluweelgroene bekleding. Ze kruiste haar enkels, zoals Mumsie haar jaren geleden had geleerd. Dat was wat dames deden. Geen benen over elkaar of wippen met je voet als een onverschillig grietje. Nee, gekruiste enkels, de rok stevig weggestopt tussen de benen en de handen gevouwen in de schoot.

Ze durfde het bijna niet toe te geven, maar die houding had Aggie veel opgeleverd wanneer ze een huis moest verkopen. Althans, voordat ze haar vergunning kwijtraakte. En haar carrière.

Bam. En daar waren de herinneringen aan haar vreselijke afgang weer.

‘Je hebt dus geen baan?’ Mumsies gevouwen handen lagen in haar schoot en ze keek Aggie streng aan.

‘En u hebt geen gebroken heup?’ kaatste Aggie terug, waarna ze snel op haar tong beet.

‘O, dat.’ Mumsie maakte een wegwerpgebaar. ‘Wat moet een oude vrouw als ik anders doen om een beetje hulp te krijgen? De waarheid een beetje oprekken, zou ik zeggen. Ik heb wel iets verstuikt geloof ik, een paar weken geleden toen ik de trap op liep.’

Mumsie keek Aggie zo zielig aan, dat Aggies empathische grimas als vanzelf tevoorschijn kwam. Snel trok ze haar gezicht in de plooi. Nee. Nee! Mumsie had gelogen. Aggie was in de val gelokt, ze was in de veronderstelling geweest dat ze hier was om voor haar bedlegerige grootmoeder te zorgen, die crepeerde van de pijn vanwege haar gebroken heup.

Aggie ging verzitten en sloeg haar benen over elkaar.

Mumsies blik schoot naar haar enkels.

Ja. Ja, ik heb zojuist mijn benen over elkaar geslagen. Aggie liet haar voet uitbundig wippen.

In stilte bestudeerden ze elkaar.

Oude, groene ogen.

Bruine ogen van een vader die Aggie verliet toen ze acht jaar oud was.

Koppig. Eigenzinnig. Sterk.

‘Je bent niet gekomen na het overlijden van je moeder.’ Mumsie liet er geen gras over groeien.

‘Nee.’ Het had geen zin de waarheid te ontkennen, maar Aggie besloot ook geen verantwoording af te leggen. Er viel ook niets te verantwoorden, behalve dan het feit dat ze simpelweg niet had willen komen.

En dat zag Mumsie. Ze kneep haar ogen samen. ‘En nu ben je ineens toch gekomen om voor me te zorgen?’

‘U zei dat u uw heup had gebroken.’

Mumsie wuifde nonchalant met haar hand. ‘Goed, je bent er hoe dan ook.’

‘Ja, nu nog wel.’ Aggie knikte kort. Haar steile haar viel over haar schouder.

Mumsie schonk haar een voorzichtig glimlachje, waardoor ze er in plaats van afkeurend ronduit schattig uitzag. En dat wist ze. Daar was Aggie van overtuigd.

‘We hebben een hoop bij te praten.’ Mumsie pakte het flesje nagellak van het bijzettafeltje naast haar stoel. ‘Maar eerst ga ik mijn nagels doen. En daarna heb ik je hulp nodig.’

‘Mijn hulp?’ Aggie begreep maar weinig van de hooghartige houding van haar grootmoeder.

Mumsie keek op. Hun ogen ontmoetten elkaar. Nu zag Aggie iets flikkeren in de ogen van haar grootmoeder, net voordat het zich weer terugtrok in de schaduw van haar irissen.

‘Ja. Er ligt een lijk in de achtertuin. We moeten het begraven, of zo – voordat ik straks beschuldigd word van moord en voor zeker honderd jaar achter de tralies verdwijn.’

SOMMIGE GEHEIMEN KUNNEN BETER BEGRAVEN BLIJVEN

1946. Imogene Grayson werkt in een beautysalon en droomt ervan om naar Hollywood te vertrekken. Maar wanneer ze het lichaam van haar zus Hazel op zolder vindt, staat haar leven op zijn kop. Ze is vastbesloten de politie te helpen om de dader te vinden, maar haar bemoeienis met de zaak wordt niet gewaardeerd. Langzaam maar zeker raakt het onderzoek in de vergetelheid...

Heden. Aggie Dunkirk trekt tijdelijk in bij haar excentrieke grootmoeder en vindt een baan als secretaresse bij een begraafplaats, waar ze moet samenwerken met een raadselachtige archeoloog. Samen ontdekken ze een misdaad die sommigen koste wat kost verborgen willen houden. Zelfs als dat betekent dat Aggie uit de weg moet worden geruimd.

Jaime Jo Wright woont in Wisconsin en schrijft spannende boeken vol mysterie en geheimen. *De kamer met de gesloten deur* is de eerste roman van haar hand die in het Nederlands verschijnt.

NUR 302

9 789029 730211

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT